

Reflex 2. årg. nr. 6, juni 2009

57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Morten Carlsen, Kell Ivan T Thygesen og Jan Nygaard

Reflex udgives indtil videre kun i PDF-form. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver.

Copyright 57° Nord 2009, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
Webside: <http://57nord.dk/tidsskrift.html>

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

- 2 Benjamin Hesdorf (sidst med i nr. 3)
- 3 Nordigarden (sidst med i nr. 3)
- 4 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 5)
- 5 Mogens Bynkou Nielsen (sidst med i nr. 5)
- 8 Carlo T Mernsen (første gang i Reflex)
- 11 Anna Lindholm (første gang i Reflex)
- 12 Kamal Ahmane (sidst med i nr. 5)
- 13 Morten Carlsen (sidst med i nr. 5)
- 17 J Nyd (sidst med i nr. 5)
- 20 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 5)
- 23 René Rasmussen (sidst med i nr. 5)

Reklamer

- 25 Anarkiet, foranledigt af Mogens Bynkou og J Nyd

Grafik

- Forside Jan Nygaard
- Kolofon Morten Carlsen
- Bagside Jan Nygaard

Mæfikke

Dine knæskaller fremstår spillevende
Hand mig fluks en kande øl,
så jeg kan svælge i deres
perfekte knæformethed
næsten så perfektionistisk
som dit sind
der langsomt forsvinder
ind i sit sjæls
sorte hul
på gaden
i bilen
hos morfar
eller til vands
der er så meget frustration
så meget had
og dine øjnes labyrint
gør bare det hele meget værre

Nordigarden

E-n sætter i skawbo på plas.
Si'l kong Krestjan på sykkel mæl't pas.
"Ved I ej, hvem jeg er?"
"Jeg er KONGE for Jer!"
"Da wi-l do ka'ski hælst hat æ glas!?"

Ingen sætter en skagbo på plads.
Selv kong Christian på Cykel meldte pas.
"Ved I ej, hvem jeg er?"
"Jeg er KONGE for Jer!"
"Da ville du måske helst have haft et glas!?"

Et ishus – en have i Skagen.
Belgisk vaffel og softice er sagen.
På en bæk eller stol
og med lun sommersol
kan man ha' det så godt – hele dagen!!

Poul Høllund Jensen

En mand vandrer gennem ørkenen
han bevæger sig til musikken
fra dehydrerede violiner
der spiller på et værtshus
i udkanten af Mozarts skygge i sandet

*Slægten trives med søstjerner, kun breve som jeg lyver for, så er det sagt
og når du får loftet til at trippe så ryster jeg
jeg ryster, jeg ryster og glemmer alle ordene, alle detaljerne, svære at blive kloge på
et rør til oceanet, hug det ned, hug det ned med din mukkert
du drukner hvis alderen ikke indhentes
sådan er huset nu, så slet på sit loft, og værelset er blegt, siger du, indtil døren binder*

Hvad hører du nu, kan du genkende denne friske bytur, en runde gennem gaderne
jeg har lige svigtet dig, armen er blevet svagere, fortovet befries igen
englen betoner sit hår, sit hår i alderen, kom frit frem, kalenderen er lige blevet reddet fra glemsel
du er den fødte dato, en dag hvor solen vender, huset bliver kalket hvidt, og gammel røg forandrer den cyklende
igen et tapet og glæden banker i rørene
vi skal alle sammen mødes i parken, det samme brødløse studium, alle bøgerne i bunker på bordet
kan du bringe tiden op igen, vandet grumset, regnbuen ren, sådan
toget bliver holdende ret længe, røgen er nu lettere

Farvel kan bruges af læsesvage, toget i kurverne, svinget hjemmefra
og vil du dreje dig igen hvis du tror at regnen er din, vil du glippe med begge øjne
stemmen skal frigøre dig, træerne kan bruges i sammenhæng, en bestemt rækkefølge
en anderledes afsked med alt befriende, alt muligt

*Så vil jeg bruge tiden, så vil jeg skrive et digt imens, så vil jeg uopfordret begynde et nyt værk
så vil jeg straks udskrive en hemmelig trang, så vil jeg trænge ind i bagateller
det læselystne publikum står klar, så vil jeg brutalt slukke bogklubben, nedfæste papiret i frie rytmer
jeg kan roligt istemme et andet brat fald, visne blade i bøgehækken
landet mellem her og der, genlyden i fortsat besvær*

*Sommer sagde jeg, og det hele var blevet et fint lille ophold, og jeg kunne tænke som en fri
jeg kunne beregne dine kurver, men jeg kunne ikke skrive så du fik nok af mig
det var kysset i din venstre opsang, det var skødet mellem dine læber
og jeg kunne ikke skrive så du fik nok, jeg kunne ikke mere nå at ånde mellem linjerne
jeg forsvandt i et dejligt øjeblik af gylden regn, jeg forsvandt, men du blev stående i regnen*

*Igen vil jeg udlede strøm, igen vil jeg hurtigt berige en fremmed med ord af dig
for jeg kender strømmen på dens ansigt, dine øjne, og hvis øjne er det
dine fremmede skygger når du tog toget, og sår der heler med strejf af jod
du har dine hunde med på rejsen, og mine øjne skal lyse for hundrede hunde
mine øjne skal lande i alle fremmede lande, og jeg er blevet ødelagt på en stemme, siger du
jeg hvisker igen, jeg kan ikke nå at skifte stemme nu
se floden rulle videre, jeg husker dine øjne som klare eksempler på begrebet*

Fremtidsfrekvens

Jeg er Den Seende
Søn af fremtiden
Jeg er visionær smerte
på de levendes hud
Jeg er Nyhederne
der rapporterer
transmitterer lemlæstelse
på de flade skærme

Jeg erindrer fremtidens stank & forfald:
Verden er spejlvendt strand
hvor de muterede børn vandrer
De venter på det sunkne skib
der skal sejle dem til den itusprængte
ønskeø
Fugleflokken der driver henover
det indtørrede hav er fjerløs & uden vinger

Alt er intet
& lugter af svovl

Børnene er som sandstøtter
i blæsten
Deres klageråb er mekaniske
& deres årer er fyldt med
elektricitet

Jeg er Den Seende

Træerne springer ikke længere ud
Det bliver aldrig forår igen
Sporadiske solstrejf slipper igennem
de tunge asbestskyer
Mutanterne gemmer sig for lyset
Angste for det ukendte, hvide skær

jeg griber kniven
stikker mine øjne ud
endelig
fri
endelig mørket
uden skarpe kanter

Postkort

De bad mig om at sende et postkort
da jeg blev sat af på denne planet.

Men jeg glemte adressen...

Nu er jeg en natlig vandrør i byen
der hviler mit øje
i det lysende daggrys rejsen
der brydes af træernes slyngtråde.

Psycho Killer

SKRIGER til ungdommen at jeg er en
psycho killer
bag blå briller, blond hår
& bohemens uldne frakke.
Pigerne på caféen: den sorte mascara
flydende eyeliner
et ocean i sort
under spotten &
det røde neonskilt.
& jeg REBEL i tykke versaler
med psycho killerens blik for
avantgarde & pop
der i blod & støj dræber hinandens
kriterier & værdisæt.
Smider en mental bombe midt i nattelivets
puls...

Kan du gætte farven i gaderne?

Privilegeret pickup

Bare fordi jeg ejer en grammofon
betyder det sgu da ikke
at jeg er privilegeret...

Gør det?

Jeg sætter nålen i vinylrillen
& tænker ikke videre over det.
Nynner bare med på melodien:
dam–ba–dam–di–dam–

Du skal se

Se, min ven! Se det almægtige, hvis du
tør!

Stil dig ved min side...
Jo, kom nu, det gør kun ondt et øjeblik,
så er du blind for evigt.

Se nu, gør som jeg!
Javist, jeg er for længst blind,
men Han gav mig et nyt syn
for at turde.
Tænk engang, bare for at turde...

Der står vi under himlen
& ser med matte mælkeblkke
ind i det modne kæmpeøje,
der sprøjter saftige livsstråler,
som fra en tung appelsin.

Vi står & stirrer
& folk ser to smeltede kroppe.

Forestil dig

Udvælg et ansigt i verdensgalleriet
& forestil dig vedkommendes oplevelser
ved at føle på furerne i huden.

Stemningsbillede København #1

Der er bælgmørkt, kun lyset fra byens vinduer er guidelinen til vores langsomme skridt. Det er ikke første gang vi er her, heller ikke første gang vi er her sammen, to mennesker som tit ikke kan sove. Søerne har altid været stedet. Stedet vi gik hen for at reflektere, for at mødes eller være alene. Hvor vi gik fra hinanden og senere, langt senere, fandt sammen under broen til den næste sø. Det er efterår i københavn, lugten af råddenskab rammer næseborene hver gang vi træder på dyngerne af de nedfaldne blade. Vores sko bliver langsomt mere og mere gennemblødte, gummisko svupper og blander sig i vores samtale. Man møder altid mennesker her, om det så er morgenjoggerne eller den ensomme bum på udkig efter en ledig

bænk. I nat møder vi en hundelufter og torsdagsbranderter på vej hjem til den varme seng, måske en andens. Det er koldt, virkelig koldt, og du har lånt mig din jakke, hvilken gentleman du altid er. Vi går forbi Planetariet og stirrer ud på søen, hvor midten er oplyst af en kæmpe stor lampe, skjult af vandet. Kun os nattevandrere kender til den, i dagslys er den ikke at se. Der er så mange lyde i byen, hver by med sin egen unikke lyd. Her på det sidste synes byen kun at lyde af sirener og cykelklokker, af finanskrisen og violin. Når du har været her længe nok, bliver det bare summen fra baghovedet i stedet for den søvn-forstyrrer, vi fra provinsen oplever. Det begynder at regne let, men det gør egentlig ikke noget. Min mascara danner sine egne billeder på

vej ned af mine kinder. Vi sætter os på en af bænkene og deler en smøg. Du ryger kun grønne Kings nu. Du vil gerne leve sundere, siger du. På bænken har én ridset ordlyden "ulykkelig kærlighed er de rigtige ord sagt af den forkerte", jeg læser det højt for dig i skæret fra din lighter og du smiler, ryster lidt på hovedet. Jeg går derfra med følelsen af, at vi en dag bliver verdens lykkeligste mennesker - det var vi bare ikke i aften...

Den forelskede digter

Jeg er ikke H.C. Andersen
Men sammen har vi den lykkelige familie
Du er verdens dejligste rose
Som var i min lykkepose
Jeg er ikke Halfdan Rasmussen
Men du er solen, månen og stjernen
Som lyser mit sind og skind
Og din kærlighed får mig til at gå over gevind
Jeg er ikke Grundtvig,
Men jeg kan synge en salme
Jeg tog dig som ægteviv
Og du blev min eneste palme
Jeg er ikke Benny Andersen
Men jeg er verdensborger
Din sjæl er marineret af kærlighed
Og jeg blev rørt til glædestårer
Jeg er ikke Johannes Møllehave
Men hans bøger har jeg et par styk
Du gav mig ”indtryk og udtryk”
Den fik jeg som julegave
Jeg er ikke Søren Kirkegård
Jeg forstår ikke hans filosofiske smuler
I min poesi er du min lidenskab
Vore hjerter står på vid gab
Og for hinanden vi intet skjuler

frys

grønlandshvalerne bryder isblokke
med algeklædte rygge
skaldyr komprimeres i trawlet
af barkedede nævers rutine
hundekulde i hud & skæg

jeg kaster anker
mellem hav & havn
hawthorne & hemingway
hiroshima & hannover

& standser i kutterens knagende vuggen
over nordatlantens arktiske frys

solitær blitzkrieg

i hudens bløde olieoase
af krummelurefolder & savlemenageri
forenes hotellets tusindtallige, klukkende åndedragsekkøer.

_K L I K ≠

udenfor
som årets første sne
daler en milliard små, blide væsener ned fra oven
i banegårdens pilgrimscity
& bli'r hvide, grønne, blå.

billboards brumler i takt med blitzkrieg.

Blik

dig ses
du lægger under for mine blikkes væren
men underet hænder mellem os

sort fravær af kaffegrums
under den skyfrie himmel
skært lys
til havets øjenkroge

Grounding peak

jeg ligger i jorden
ser op i en skyfri himmel
jorden køler min krop
bladene over mig varmer
insekter kilder og napper uskyldigt
finder fred

mobitelefonen ringer

Nordatlantisk visdom

livet er omskifteligt
menneskedyr og vejr

fisk og fangstdyr forsvinder
og kommer igen

krisen lurер
krisen kradser
krisen ender

det sindsyge findes alle vegne
qivittoq behøver ikke det grønlandske fjeld

alt er forandret

Når mangel på kærlighed klumper sig sammen

i universets utal af hel(veder) findes ingen kriser
selvom fx

pinslen tager stadig nye højder

fortabtheden finder nye dybe grave

ensomheden øder endnu større ørkener

	So	oS
	m	m
	m	m
	e	e
	r	r
Forelskelse; <i>fordringen</i>		<i>Fordring</i> : Forelskelsen
Længsel; <i>lidenskab</i>		<i>Lidenskab</i> : Længselen
Skønhed; <i>skæbne</i>		<i>Skæbne</i> : Skønheden
Mestring; <i>målet</i>		<i>Mål</i> : Mestringen
<i>Belønning</i> ;		<i>Belønning</i> :
<i>Livet</i> ;		<i>Livet</i> :
<i>belønningen</i>		<i>Belønningen</i>
Mål; <i>mestringen</i>		<i>Mestring</i> : Målet
Skæbne; <i>skønheden</i>		<i>Skønhed</i> : Skæbne
Lidenskab; <i>længselen</i>		<i>Længsel</i> : Lidenskab
Fordring; <i>forelskelsen</i>		<i>Forelskelse</i> : Fordringen

Livet er

en sommerfugl

Anger sange

Vandrere på angerens vej
tøjler hemmelighedsfulde ord.
Opfyldt af bekendelsens kraft
tvinges sandheder frem i lyset.

Forrådt af mit blanke ydre
jeg lænkede den indre flod.
Der, jeg da har bragt mørke,
hvor skulle have været lys.

Ormen voksede sig stor,
jeg, nu for altid fortabt,
forfølger den onde dåd
hele vejen til graven.

Mærket for altid min sjæl,
Judas nu kaldes min broder.
Nidding skal være mit navn,
en værdiløs kætter for Gud.

Hvem, som opfyldt af had,
har ønsket af mig dette.
Måtte han da stå frem
og bekende sin egen agt.

Vid, Videre, Videst

Viljen vil
videre, videre
mod det uafvendelige.
Dog dødens rand rykker nærmere.

Viljen vil,
hvad den vil,
videre,
uophørligt,
videre,
determineret,
uden at ænse,
uden at kere sig om,
at livet
lidt efter lidt
tabes bag af dansen,
og at det er knokkelmanden,
der tager
den sidste dans
i en sal med gennemtræk.

Three sides to a coin

One side a human face,
the other an inhuman pace.
One side a helping hand,
the other an inhuman ban,
that will curse you to hell,
till your soul you'll sell.
The demons' high ass
renegades of the mass.

One folded unfold,
seeing only one side,
happy wanders
innocent pride,
as a greedy pawn
is determined to fall.

One side an earthly reign,
the other a darken'd drain.
One side a royal debtor,
the other a vice predator,
that will hunt you to hell,
till your beauty you'll sell.
The beasts of the past
have their bones at last.

Would you look in a bank
searching values ever known,
and then deposit your rank
to go on living as a clone?

A third side to the coin
we boldly propose.
Gird up your loin
and credit a rose,
as a friendship potent,
it'll grow its own rent.

You'll live - and not pretend
- on interests you can scent.

Jeg lever kun
så længe ordet er
men hvert sekund styrter mig
ind i kroppens rene linjer
underlivets beton
og afasiens blikke
jeg skriger dens ordløse navn
i øjeblikkets vælde
og dækker over ophøret
i bogstavers fødsel

Disse linjer i mig
står skrevet som spor
gennem rødlig tanker
kun læselige for Gud
og andre uafdøde
de er brat hjernesymfoni
i verdens kedsommelige grimasser
pludselige udbrud af blod
i linjernes sande ordblomster

En lykkelig angst
står skrevet i mit sprog
den fortæller mig
der er en udvej
når universet er lukket
den fortæller mig
Gud er ikke en stor kugle
og jeg ikke et molekyle
i hans evige ånde
den lykkelige angst
holder mig oppe
når sproget går nedenom og hjem
og drømmene går op
i meningens tyranni
den lykkelige angst
for døden
er livets håb

Inde i lykkens rum sidder jeg
og ser ud på frygtens blitz
inde i mig glimter angsten også
og i disse flashes
ser jeg livet gennem en rude
med udsigt til lykken

Ord og ting er et
når du siger hund,
gør det i din mund
når du siger kat,
løfter du halen,
når du siger mand,
så vokser skægget
når du siger kvinde,
spredes det
Ord og ting er
det samme
hvis du siger tov,
gynger du i ordet
hvis du siger tusind,
kravler tusindben i din mund
hvis du siger fyr,
så står han i din mund
hvis du siger lig,
så ligger hun der igen
hvis du siger lig,
så tier du stille

Mogens Bynkou Nielsen og J Nyd anbefaler:

<http://anarkiet.blogspot.com>

